

În preajma graiului

Ion Gheorghiuță

*Numai în preajma ta, graiule sfânt, îmi coboară pacea în suflet.
Tu, izvor curat ca laptele mamei și care niciodată nu seci.
Tu, pădure care doinește și atunci când fluturi de gheață îi împovărează crîngetul senin.
Tu, lan de grîu prin care trece vîntul și îngenunchează la rădăcini de mirarea mîndreței tale nepieritoare.*

*Tu, stîncă și izvor, creștet și frunte de voievozi ce răsar ca un soare din vremuri.
Tu, graiule, ca o dorință după care tînjește inima mea și în somn.*

Tu, fîntînă adîncă plină ochi cu rouă de pe genele mamei.

Tu, drum de țară zgrunțuros, dar bulgării căruia nici fața pruncului nu o rănesc.

*Tu, apă și piatră, țărîna și soare.
Sărut de păstor pe botul mielului neprihănit.
Tu poruncă îmi dai să n-am odihna-mplinită, precum nici mamele care leagănă vise.
Tu, stea în ochi ce-mi străluci și nu mă orbești.
Tu, perna-a bunicii ce miroase a busuioc.
Tu, casă de gospodar cu copii osteniți de joacă.
Tu, mîini trudite și tîmple arse de soare.*

*Tu, fum al Vetrei de dor.
Tu, veșnic dor de Patrie.
Pentru corabia ta cîte sînt rîuri toate curg înspre mare să-ți încapă plutirea.
Tu, fulger frînt sub aripa paserii, floare de crin pusă-ntre sîinii copilei, mormînt părintesc,
singurul mijloc posibil de-a spune vieții că o iubesc.*

*Tu, flacăra care-mi tîmădui uitarea.
Nimic din ființa mea nu poate vesti cu mai multă credința răsăritul de soare.
Nimic nu poate să-mi însenineze neamul mai mult ca sunetul tău.
Nici în a mării oglindă nu se oglindesc mai multe stele ca în cuvintele
Mama și Patrie, rostire numai în zvonul tău și doina scrisă cu roua cerească,*

*Tu, numai tu prin care știi cu ce neamuri la masă să stau, să plîng ori să cînt, ori să
vorbesc cu fulgerul inimii ochi care vor
să-ți cumpere mărgăritarele.
Focul din glia străbună amesteci cu murmur de grîie și peste fața vremii arunci umbre
odihnitore.
Clădesc lăcașul copiilor mei din cărămizile tale.*

*Ud frunza ta veștedă cu ploile tale și sting seceta verii cu sudorile-ți.
Tu cel mai mult muncești și nu ceri răsplată.
Tu încolțești și-n stea.
Cea mai dulce și tîmăduitoare miere de pe florile tale albe culege*

*chiar și cel fără grai începe-a vorbi
cînd te presimte, chiar și orbul vede lumina cînd tu din noaptea uitării răsai.*

*Și mărul se coace la razele tale.
Și grîul în brazdă în limba ta încolțește.
Chiar și văzduhul se limpezește pe unde tu glăsuiești.
Și se frînge de dragul tău raza să te-nconjoare, ca să te vadă și îngerii cît de curat strălucești.*

*Se-așază-un mormînt peste buzele mele dacă o zi nu-i spun
Mamei, iubitei și Patriei că te iubesc în vocabula ta.
Și-mi cresc ciulini pe hîrtia ce nu o ar cu fulgerul tău măcar o zi.
Tu, marele nostru ocrotitor de furtunile pustiitoare ale nepăsării.*

*Tu, vulcan de nădejde ce din clopot încins izbucnește, ale noastre inimi supuse,
îndurător limpezind.*